

264/02

55345

HET ARREST

15 april 2005

## Verstek

o Beroep in cassatie

door twee Stedebankhouders. 1802

dd. 26.04.05 mada su ayyad ad

13.12.05 N. P. 05. 0712 enclaving with no  
methylated oil and one barilla. Enclaves  
received, left the quinine. The quinine  
Barilla, and then the quinine in general  
Fertilization. 41.4000 the quinine  
noted methylated oil. The quinine  
and quinine and the quinine  
Fertilization the quinine  
quinine and the quinine  
quinine and the quinine  
quinine and the quinine

, wonende te

zonder beroep, geboren

. wonende te

Als daders om het misdrijf uitgevoerd of aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben :

Bij inbreuk op art. 44 §1-1°, 64 en 65 van de Wet van 29.3.1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw en vanaf 25.3.1997 geformuleerd in de artikelen 42 §1,1°, 66 en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22.10.1996, door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet.

namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen :

- gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd) in casu:

- van op of rond 11.6.1974 tot op datum bevel tot dagvaarding :  
een berging van 6m2 instandgehouden te hebben:

- van mei/juni 1990 tot op datum bevel tot dagvaarding :  
een berging van 26m<sup>2</sup> en een veranda aan de woning opgericht en  
instandgehouden te hebben;
- van 5.2.1993 tot op datum bevel tot dagvaarding :  
het gebruik van een vergund gebouw gewijzigd te hebben door namelijk het  
permanent bewonen van een weekendhuis zonder bouwvergunning zoals  
voorzien bij art. 5 BVE 17.7.1984;
- van augustus 1986 tot op datum bevel tot dagvaarding :  
een weekendhuis niet-conform de bouwvergunning gebouwd  
instandgehouden te hebben, namelijk:
  - in elke zijgevel op de verdieping werd een raam gestoken zodat  
slaapkamers konden ingericht worden
  - hoogte van de nok bedraagt 6,20m in plaats van 5m

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het  
misdrijf is, zijnde (ligging-gemeente, straat, nummer of plaatselijke benaming)

aard en oppervlakte : huis - 10a 84ca wijk en

nummer van het kadaster

en de eigenaar-(s) - eigenares ervan

geïdentificeerd zijnde als:

, geborer

, stadsbediende, en

, geboren

, zonder beroep

wonende te

;

**Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 11  
februari 2002, dertiende kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als  
volgt beslist:**

Stelt vast dat de rechtbank bij beschikking van 26 maart 2001 de  
dagvaarding herkwalficeerde als volgt, vaststellende dat het om dezelfde  
feiten gaat als deze gevisieerd in de oorspronkelijke dagvaarding:

*"de eerste en de tweede : te*

*door het wanbedrijf rechtstreeks té hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te  
hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te  
hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of  
door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht,  
misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te  
hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het  
strafwetboek*

*A. bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede, derde en laatste lid en  
65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke  
ordering en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997) en vanaf  
25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede,  
derde en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordering,  
gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30  
april 2000)*

*door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het  
verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt  
op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van*

de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), meer bepaald:

1. vanaf 11 juni 1974 tot en met 17 september 1998 : een berging van 6 m<sup>2</sup> in stand te hebben gehouden;

2. op niet nader nader te bepalen data in de periode van 1 mei 1990 tot en met 30 juni 1990 een berging van 26 m<sup>2</sup> en een veranda aan de woning te hebben opgericht;

3. vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode van 1 mei 1990 tot en met 30 juni 1990 tot en met 17 september 1998, de onder de tenlastelegging A2 omschreven constructie te hebben in stand gehouden ;

de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2 en A3 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1, 1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

B. bij inbreuk op artikel 44 § 1, 7°, 64, vierde lid en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997) en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 7°, 66, vierde en laatste lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000) meer bepaald:

1. door het gebruik van een vergund gebouw te hebben gewijzigd waarbij deze wijziging is opgesomd in een door de Vlaamse Regering vastgelegde lijst, namelijk door in strijd met artikel 5 van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 juli 1984 houdende het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen, het gebruik wat de hoofdfunctie betreft van een weekendverblijf, zijnde een gebouw gelegen in een recreatiegebied of een daarmee gelijkgesteld bestemmingsgebied te hebben gewijzigd naar een nieuw gebruik, bestaande in permanente bewoning, op 5 februari 1993

2. de onder de tenlastelegging B1 omschreven toestand in stand te hebben gehouden, vanaf 5 februari 1993 tot en met 17 september 1998

de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen B1 en B2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al.1, 1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

C. bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede, derde en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997) en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede,

derde en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door een in strijd met de op 11 maart 1986 door het college van burgemeester en schepenen verleende vergunning gebouwd weekendhuis (in elke zijgevel op de verdieping werd een raam gestoken zodat slaapkamers konden worden ingericht en de hoogte van de nok te hebben gebouwd pp 6.20 meter in plaats van 5 meter) in stand te hebben gehouden

vanaf 1 augustus 1986 tot en met 17 september 1998,

de feiten omschreven onder de tenlastelegging C thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1, 1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening."

Veroordeelt de beklaagden elk wegens de feiten heromschreven onder A1, 2, 3, B1, 2 en C samen tot een hoofdgevangenisstraf van 1 maand en tot een geldboete van 100 frank, gedeeld door 40,3399, met 1990 opdecimes verhoogd, € 495,79 bedragende.

Zegt dat bij niet betaling binnen de termijn voorzien door de wet de geldboeten zullen mogen worden vervangen door een vervangende gevangenisstraf van telkens één maand.

Veroordeelt de beklaagden solidair tot de gerechtskosten, deze in hun geheel begroot op de som van € 73,89.

Legt de beklaagden elk tevens een vergoeding op van € 25 als bijdrage in de beheerskosten in strafzaken.

Verplicht de beklaagden elk bovendien om een bedrag van € 10, met veertig opdecimes verhoogd, € 50 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Overwegende dat de veroordeelden nog geen veroordeling hebben ondergaan tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maand en dat men hopen mag dat zij zich voortaan niet meer zullen misdragen, gelast gedurende een termijn van DRIE JAAR, GEWOON UITSTEL van de tenuitvoerlegging van de lastens elk van hen uitgesproken hoofdgevangenisstraf van één maand.

Beveelt dat de plaats in haar vroegere staat zal hersteld worden door :

1. Het staken van het permanent bewonen en het afbreken van de twee bergingen,

2. Het terugbrengen van de nokhoogte van het dak en de afbraak van de veranda conform de vorderingen van 27.6.1996 en 7.5.1998 van de Gemachtigde Ambtenaar,

en dit binnen een termijn van één jaar te rekenen vanaf de datum dat onderhavig vonnis in kracht van gewijsde is gegaan.

Veroordeelt de beklaagden | ieder tot het betalen aan de Gemachtigde Ambtenaar van een dwangsom van respectievelijk € 123,95 en € 74,37 per dag vertraging voor het geval dat de veroordeling tot herstel zoals hierboven gemeld niet volledig werd uitgevoerd.

Zegt voor recht dat de Gemachtigde Ambtenaar of het College van Burgemeester en Schepenen ingeval het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien.

**Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:**

- 22 februari 2002 door de eerste beklaagde;
- 22 februari 2002 door de tweede beklaagde;
- 25 februari 2002 door het Openbaar Ministerie tegen beiden;

\* \* \*

**Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting van 3 maart 2005 in het Nederlands:**

de 1<sup>ste</sup> beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door mr. , advocaat aan de balie te

het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van , Advocaat-generaal.

De 2<sup>de</sup> beklaagde, alhoewel rechtsgeldig gedagvaard zijnde, is ter terechtzitting van het Hof van 3 maart 2005 niet verschenen, noch iemand voor haar in de persoon van een advocaat.

\* \* \*

1. De hogere beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; zij zijn ontvankelijk.

2. De feitelijke gedragingen waarop de oorspronkelijke dagvaarding betrekking heeft dienen te worden heromschreven als volgt:

“ te

als daders om het misdrijf uitgevoerd of aan de uitvoering ervan rechtstreeks meegewerkt te hebben:

A. Bij inbreuk op art.44 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.64, 1°, 2° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot 24 maart 1997 en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op art.42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening,

gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings - of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake:

1. het instandhouden van een zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning gebouwde berging van 6 m<sup>2</sup>,

van op of rond 11 juni 1974 tot en met 17 september 1998,

2. het bouwen van een berging van 26 m<sup>2</sup> en van een veranda aan de woning

van 1 mei 1990 tot en met 30 juni 1990

3. het instandhouden van de constructies vermeld in A.2.

vanaf 1 juli 1990 tot en met 17 september 1998.

B. Bij inbreuk op art.44 § 1.7°, strafbaar gesteld door de art.64, 4° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot 24 maart 1997 en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op art.42 § 1.7°, strafbaar gesteld door de art.66, 4° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen het gebruik van een vergund gebouw wat de hoofdfunctie betreft gewijzigd te hebben door:

het permanent bewonen van een weekendhuis, gelegen in een zone voor verblijfsrecreatie,

vanaf 5 februari 1993 tot en met 17 september 1998,

C. Bij inbreuk op art.44 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.64, 1°, 2° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot 24 maart 1997 en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op art.42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen

*te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake,*

*het instandhouden van de werken uitgevoerd in strijd met de op 11 maart 1986 door het college van burgemeester en schepenen verleende vergunning voor een weekendhuis waarbij in elke zijgevel een raam werd gestoken en werd gebouwd met een nokhoogte van 6.20 m in plaats van 5 m, zodat op de verdieping kamers konden worden ingericht,*

*vanaf 1 augustus 1986 tot en met 17 september 1998”.*

Deze telastleggingen hebben betrekking op dezelfde feiten die aan de oorspronkelijke dagvaarding ten grondslag liggen.

De op de terechtzitting van 3 maart 2005 aanwezige beklaagde heeft zich erop verdedigd.

3. Het Hof dient te onderzoeken of de te last gelegde feiten nog steeds strafbaar zijn.

3.1. Het Arbitragehof vernietigde op 19 januari 2005 bij arrest nr. de woorden *“voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg”* in artikel 146 derde lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003. Dit heeft voor gevolg dat de strafsanctie voor het instandhouden thans nog slechts geldt voorzover de handelingen gelegen zijn in een ruimtelijk kwetsbaar gebied. Dit is ter zake niet het geval, in acht genomen het bepaalde in artikel 146, 4°lid van het decreet en het gegeven dat het goed gelegen is in een zone voor verblijfsrecreatie.

De strafvordering met betrekking tot de feiten die aan de heromschreven telastleggingen A.1, A.3 en C ten grondslag liggen is dan ook niet (langer) ontvankelijk.

Dit is ook zo voor de herstellvordering van de gemachtigde ambtenaar, thans de stedenbouwkundige inspecteur, met inbegrip van de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom, in de mate dat zij op de feiten die aan deze telastleggingen ten grondslag liggen is gesteund. De herstelmaatregel is weliswaar geen straf maar is afhankelijk van de vaststelling door het Hof van een misdrijf en als zodanig verbonden met de strafvordering. Hoewel de maatregel een burgerrechtelijk karakter heeft valt hij binnen het concept van teruggave dat wordt aangewend in artikel 44 van het Strafwetboek; de teruggave is een met de strafsanctie, die het Hof niet meer kan uitspreken, onlosmakelijk verbonden accessorium.

Over deze draagwijdte van voormeld arrest van het Arbitragehof werd op de terechtzitting van 3 maart 2005 van het Hof tegenspraak gevoerd.

3.2. Het feit sub A.2 te last gelegd vormt thans een inbreuk op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) zoals gewijzigd bij decreten

van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004), hierna verder DORO genoemd.

3.3. Het feit sub B te last gelegd vormt thans een inbreuk op art.99 § 1.6°, strafbaar gesteld door art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 DORO.

De functiewijziging was in de betrokken periode vermeld in de telastlegging B vergunningsplichtig ingevolge artikel 192 bis, 5° DORO, zoals ingevoegd bij art 54 van het decreet van 21 november 2003, dat geldt met terugwerkende kracht vanaf 9 september 1984.

4.1. De strafvordering met betrekking tot de heromschreven telastlegging A.2 is vervallen door verjaring. De verjaring werd binnen de oorspronkelijk geldende termijn van 3 jaar regelmatig gestuit door het kantschrift van de Procureur des Konings van 1 juni 1993 (stuk 12) zodat de verjaring niet was bereikt op 31 december 1993, toen de verjaringstermijn op 5 jaar werd gebracht. Binnen de termijn van 5 jaar werd evenwel geen daad van stuiting gesteld na deze van 1 juni 1993. Op het ogenblik van de inleiding van de zaak voor de eerster rechter op 26 oktober 1998 was de strafvordering, bij afwezigheid van enige schorsing, derhalve reeds verjaard.

Op het ogenblik dat de herstellvordering bij de rechtbank werd ingeleid, dit is op 22 september 1998, datum van de betekening van de dagvaarding aan de beide beklaagden, was de strafvordering met betrekking tot deze telastlegging reeds vervallen door verjaring, zodat het Hof geen rechtsmacht heeft om over de herstellvordering, voorzover zij gesteund is op het misdrijf omschreven in deze telastlegging A.2, te oordelen.

4.2. De strafvordering met betrekking tot de heromschreven telastlegging B is niet vervallen door verjaring. De verjaringstermijn nam een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is 17 september 1998. De termijn werd regelmatig gestuit door het hoger beroep van het Openbaar Ministerie van 25 februari 2002.

5. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is de telastlegging B, zoals hiervoor onder 2 nader omschreven, lastens de beide beklaagden bewezen.

De eerste beklaagde betwist ten onrechte de aanwezigheid van het moreel (of schuld -) bestanddeel, bestaansvoorwaarde opdat van een misdrijf als rechtsgrond voor bestraffing sprake zou kunnen zijn.

Wanneer de wet, c.q. het decreet, zoals te dezen, geen aanduiding nopens het moreel element bevat, volstaat het bewust en vrijwillig handelen. Dat van dit laatste sprake is wordt verondersteld bij het, op zich terecht niet betwiste, plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil van de beklaagden moet worden aanzien, nu zij het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, volstrekt niet geloofwaardig maken.

Meer bepaald voert de eerste beklaagde ten onrechte onoverkomelijke dwaling aan.

De inschrijving in het bevolkingsregister, die de gemeente overigens niet mag weigeren louter op grond van motieven die de ruimtelijke ordening betreffen, staat als administratiefrechtelijke regeling met een andere finaliteit volledig los van wat krachtens de wetgeving inzake stedenbouwkunde en ruimtelijke ordening al dan niet geoorloofd is. Evenmin als enig ander gegeven waarnaar de eerste beklaagde verwijst was zij voor hem van aard onoverwinnelijke dwaling mee te brengen.

Een eventueel gedogen door de gemeentelijke of gewestelijke overheden van de wederrechtelijke toestand, ook in gelijkaardige situaties, de inschrijving in het bevolkingsregister en de aanleg van nutsvoorzieningen kunnen, desgevallend samen met allerlei voorspiegelingen van politici, van kandidaat-politici of van verkopers van de grond de beklaagden hebben gesterkt in hun weloverwogen keuze om het risico van de wetsovertreding te begaan, in de verwachting dat de wederrechtelijke toestand slechts in beperkte mate zou worden gesanctioneerd, maar waren ter zake niet van aard tot onoverwinnelijke dwaling aanleiding te geven.

Ieder normaal zorgvuldig en vooruitziend persoon verkerend in dezelfde feitelijke omstandigheden als de beklaagden zou het gebruik van de hoofdfunctie van het gebouw niet zonder vergunning hebben gewijzigd.

6. Het misdrijf bestaat in een in de betrokken periode ononderbroken en door de beklaagden bestendigde delictuele toestand zodat er slechts sprake is van één misdrijf.

De beide beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand jarenlang, meer bepaald in de periode vermeld in deze bewezen verklaarde telastlegging B, laten voortduren.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij al die tijd totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijk belang.

De onderscheiden geldboetes zoals hierna bepaald vormen daarom een passende bestraffing, van aard de beklaagden te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de wettelijke voorschriften ter zake dienen te houden.

Het Hof houdt bij de bestraffing rekening met het feit dat het misdrijf deels vóór, deels na 1 januari 1995 en vóór 1 januari 2002 werd gepleegd. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, als bepaald in art.29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, dient krachtens voormelde artikelen 2 en 4, 1° lid van de Wet van 26 juni 2000 te worden bepaald op € 10, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 55, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

7. De gemachtigde ambtenaar vordert in zijn brief van 27 juni 1996 met bijlage de staking van het strijdig gebruik (stukken 13 en 14), met verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot staking; bij gebrek aan enig bericht in die zin moet worden aangenomen dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur deze vordering ongewijzigd verder zet (art.198 DORO).

Het door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur gevorderde staken van het strijdige gebruik is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen en legt aan de beklaagden geen onverantwoord hoge lasten op.

Tot de vordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Het staat niet aan het Hof de opportuniteit van die vordering te beoordelen. Zij is niet kennelijk onredelijk.

De gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, vordert in de bijlage aan zijn voornoemde brief de niet-nakoming van het bevel tot staking van het strijdige gebruik te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de beklaagden in de periode vermeld in deze bewezen verklaarde telastlegging B om aan het strijdig gebruik een einde te stellen wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot staking. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagden reeds een einde konden stellen aan het strijdige gebruik en de ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,**

**Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak ten aanzien van de eerste  
beklaagde en bij verstek ten aanzien van de tweede beklagde,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

38, 40, 41, 65 en 100 Strafwetboek,

162, 185, 186, 190, 194, 210 en 211 Wetboek van Strafvordering,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 23 van het KB van 19 december 2003,

91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

ontvangt de beroepen en er ten gronde over oordelend:

wijzigd het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de kwalificatie van de te last gelegde feiten zoals hiervoor onder 2 vermeld,

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A.2 vervallen door verjaring; verklaart zich zonder rechtsmacht om te oordelen over de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur voorzover zij op deze telastlegging is gesteund,

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen A.1, A.3 en C en de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur voorzover zij op deze telastleggingen is gesteund niet (langer) ontvankelijk,

veroordeelt de beklaagden ieder voor de heromschreven telastlegging B tot een geldboete van € (300, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 1 487,36 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 10, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 55, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

beveelt aan ; het strijdige gebruik van  
het goed te , nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, te  
staken door het weekendhuis niet langer permanent te bewonen binnen

een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest kracht van gewijsde zal hebben,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door elke beklaagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 25 per dag vertraging, te rekenen vanaf het verstrijken van voormelde termijn van één jaar, dat hij/zij dit bevel niet nakomt,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie; begroot deze kosten op € 73,89 in eerste aanleg en op € 148,57 in hoger beroep en stelt vast dat zij ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf.

Kosten:

|                        |       |
|------------------------|-------|
| Afschriften:           | 42,75 |
| Opstelrecht ber.bekl.: | 60,00 |
| Dagvaarding:           | 32,31 |

---

135,06

+ 10 % : 13,51

---

Totaal :€ 148,57

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **15 april 2005**.

Aanwezig :

, kamervoorzitter,

, raadsheer,

, plaatsvervangend raadsheer, bij bevelschrift van de

Eerste Voorzitter van dit Hof van heden aangewezen om raadsheer

op het ogenblik van de uitspraak te vervangen, deze laatste wettig  
verhinderd zijnde de uitspraak bij te wonen van dit arrest waarover hij mee  
heeft beraadslaagd; (art. 779 al.2 Ger. Wetboek),

, advocaat-generaal,

, griffier;